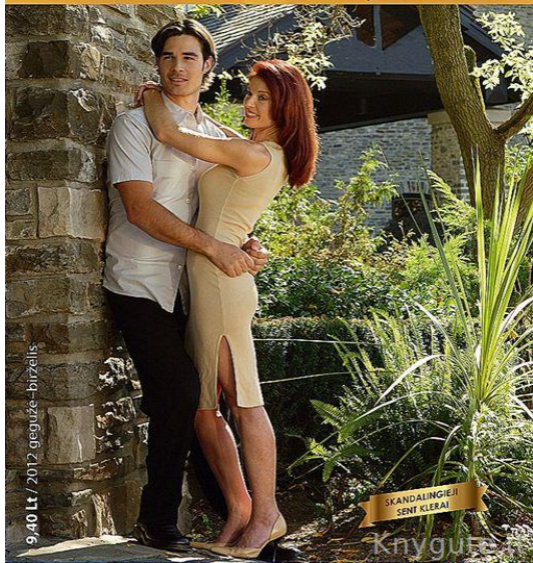

Svajonų
ROMANAI

Jausmų egzotika

CAROLE MORTIMER

Sent Klero sutramdymas

9,40 Lt / 2012 gegužė-birželis

SKANDALINGIEJI
SENT KLERAI

Knygu

Carole Mortimer

SENT KLERO SUTRAMDYMAS

Paskutinis serijos
"Skandalingieji Sent Klerai"
romanas

Versta iš Carole Mortimer,
Taming the Last St Claire, 2011

© Carole Mortimer, 2011

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su
„Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visos teisės į šį kūrinį saugomos, įskaitant teisę
atkurti visą arba iš dalies bet kokia forma.

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti.

Bet koks panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar
mirusius, yra visiškai atsitiktinis.

© Filomena Vaitkutė,
vertimas iš anglų kalbos, 2012

© Rima Milaševičienė, dizainas, 2010

© iStockphoto.com, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2012

ISBN 978-609-406-509-5

Elektroninę knygą paruošė Knygute.lt, 2013

Pirmas skyrius

- Klausykite, ar šitaip ir stovėsite visą rytą žiūrėdamas į mane iš aukšto, užrietęs tą savo didingą nosį, ar vis tik imsitės kokio naudingo darbo ir padėsite man nunešti šias dėžes iki lifto?

Gideonas užsimerkė. Suskaičiavo iki dešimties. Neskubėdamas. Įkvėpė. Paskui iškvėpė. Dar lėčiau. Ir tik tada pagaliau atsimerkė.

Deja, Džoja Makinli vis dar buvo čia. Stovėjo šalia savo automobilio, kurį buvo pasistačiusi toje pačioje privačioje požeminėje aikštelėje per dvi vietas nuo Gideono automobilio, tik jau ne pasilenkusi virš bagažinės, bet atsitiesusi ir įsakmiai mušdama trijų colių aukštakulnio baltelio padu į cementines grindis. Jis suprato, kad jei dabar nepaklus, ši moteris pasistengs, kad keturias ateinančias savaites jo gyvenimas virstų tikru pragaru.

Džoja Makinli. Jai dvidešimt aštuoneri, ūgis – vos metras šešiasdešimt, raudoni trumpai kirpti šilkiniai plaukai styro į visas puses, sruogomis užkritę ant gražaus širdelės formos veido ir dėl to dar labiau pabrėžiantys žalsvas nefrito spalvos akis ir lygią baltą veido odą.

Jos mažytė nosis nusėta smulkiomis strazdanomis, o lūpos putlios ir jausmingos. Su juodu griežto kirpimo kostiumėliu ir šilkinė tos pačios kaip ir jos akys žalsvos spalvos palaidine ji atrodė ir liauna, ir labai stipri.

- Nagi? - Ji suėmė pyktis, nes mergina, vis dar taukšėdama bateliu į cementines grindis, išlenkė tamsiai rudos spalvos antakius ir erzinausiai nužvelgė ją savo žaliomis akimis.

Gideonas dar kartą valdydamasis giliai įkvėpė mintyse svarstydamas, kaip galėtų įskaudinti savo vyresnįjį brolių Lukaną, pirmiausia už tai, kad įstūmė ją į tokią apgailėtiną padėtį. Žinoma, nenorėtų jo galutinai pribaugti. Gal tik *šiek tiek*... Dėl to Gideonas nejautė jokių sąžinės priekaištų. Juk Lukanas irgi negalvojo apie Gideono savijautą ir nė nemirktelėjęs užkorė jam ant kaklo šią moterį.

Tiesą sakant, ši mintis persekiojo Gideoną jau pusantros paros. Nuo tada, kai Lukanas šeštadienio vakarą, per savo vestuvių šventę, pranešė, kad tuo metu, kai juodu su Lekse bus išvykę į medaus mėnesio kelionę, Sent Klerų įmonei vadovautų Gideonas, o į jo vietą jis atsiųs Džoją Makinli, kuri dirbs teisine įmonės atstove.

Gideono tikinimai, kad jis vienas gali susido-

roti su abiem užduotimis, jo vyresniajam broliui nepadarė jokio įspūdžio. Jis taip pat nepaisė brolio, šiam pareiškus, kad negalės dirbti kartu su Džoja Makinli.

Gideonas pripažino, kad ši moteris yra gera teisininkė, nes iš kitų kolegų buvo girdėjęs apie jos pergales teismo salėse, bet visais kitais atžvilgiais ji beprotiškai jį siutino.

Raudoni plaukai švytėjo tarsi deglas ir atkreipdavo visų, buvusių kartu su ja patalpoje, dėmesį, o jei imdavo juoktis kimiu krūtininiu juoku, visų netoliese stovinčių vyrų galvos iškart nukrypdavo jos pusėn. Vilkinčią suknelę jis buvo ją matęs du kartus: pirmąjį kartą – su siaura sodriai žalios spalvos suknele iki pat kulkšnių, kurią vilkėjo kaip vyriausioji pamergė prieš du mėnesius vykusiose savo sesers Stefanijos ir jo brolio Džordano vestuvėse, ir su raudona kelius vos dengiančia suknele Lukano ir Leksės vestuvėse praeitą šeštadienį. Pastaroji, regis visiškai nederanti prie jos ryškių vario spalvos plaukų kupetos, tik dar labiau pabrėžė natūralų jos auksinių ir cinamono spalvos sruogų blizgesį.

Su juodu kostiumėliu, kuriuo vilkėjo šiandien, ji turėjo atrodyti šalta ir dalykiška, bet kažkodėl... neatrodė. Trumpas švarkelis buvo stip-

riai prigludęs prie liemens, o trys žalios šilkinės palaidinės viršutinės sagutės buvo prasegtos ir atidengė iškilių baltų krūtų kauburėlius. Sijonas siekė kelius ir atidengė dailias kojas.

Žodžiu, Džoja Makinli...

- Garbės žodis, rasa greičiau akis išės, nei apsispręsite! - riktelėjo ji.

...persmeigė jį kiaurai lyg smaigas!

Jis dar kartą giliai įkvėpė, kad sumažėtų įtampa.

- Ar jūs visada tokia kandi?

Kvailas klausimas. Gideonas žinojo, kad ji visada sako tai, kas pirmiausia šauna į galvą. Tai mažų mažiausiai jį trikdė, nes jis buvo iš tų, kurie, prieš ką nors sakydami, pasveria kiekvieną žodį.

Kita jos pastaba buvo puikus merginos stačiokiškumo pavyzdys.

- Nieko gal ir nebūčiau sakiusi, jei nustotumėt rietęs nosį ir elgtumėtės kaip visi mirtin-gieji.

Gideonas suvirpėjo. Jie buvo susitikę gal vos keturis kartus. Paskutinį kartą prieš dvi dienas, Lukano ir Leksės vestuvėse, o pirmą kartą - prieš devynias savaites, kai jis pamatė ją *Pi-kardo ir Raito* kontoroje, į kurią nuėjo pranešti,

jog jam pavyko išspręsti painią jos dvynės sesers Stefanijos bylą. Po dviejų savaitių jie dar kartą susitiko jo brolio dvynio Džordano ir Stefanijos vestuvių repeticijoje, o dar po savaitės – tikrose vestuvėse.

Gideonas susiraukė prisiminęs nuostabą, kuri jį apėmė per brolio vestuvių ceremoniją. Ir pradžių viskas vyko labai sklandžiai, nes Gideonas, pirmasis pabrolis, pasirūpino, kad juodu su Džordanu anksti atvyktų į bažnyčią. Ne tik broliui dvyniui, bet ir Gideonui iš susijaudinimo net užspaudė gerklę, kai abu, atsisukę į prie altoriaus einančią Stefaniją, pamatė, kokia ji graži. Bet prieš tai Gideonas dar spėjo pamatyti, kaip pašaipiai šyptelėjo iš paskos savo dvynei seseriai žengianti Džoja.

Tai nebuvo netikėta. Jie nejautė vienas kitam simpatijos nuo pat pirmojo susitikimo. Bet Gideonas nustebo vėliau, kai visi jau buvo susėdę, o Džordanas su Stefanija ir dviem liudininkais pasirašę registracijos knygoje, ir kai jis išgirdo giedant angelą.

Tas vienišas be akompanimento dainuojantis balsas kėlė į aukštybę, pripildydamas visą bažnyčios erdvę savo skaidriu ir maloniu skambesiu lyg tobula varpo melodija.

Tokio gražaus balso jis dar nebuvo girdėjęs –

jis buvo toks skaidrus ir graudus, kad suvirpino širdį. Gideonas jautėsi apsvaigęs, visiškai užvaldytas to skaidraus ir nepakartojamo grožio balso, ir tik po kelių minučių atsitokėjo pamatęs, kad visi svečių žvilgsniai nukreipti į dešiniąją bažnyčios navą. Tada jis suprato, kad to *angelo* balsas priklauso ne kam kitam, o Džojai Makinli!

Džoja ir pati nesuprato, kodėl Gideonas Sent Kleras verčia atskleisti savo blogiausias savybes, – ji tiesiog mėgavosi galimybe paerzinti jį dėl, jos manymu, arogantiško pasipūtimo. Matyt, ją labiausiai tai ir erzino. O gal tai, kad iš prigimties būdamas santūrus, jis niekados nerodydavo jausmų. Gideonas visur laikėsi saiko, pradedant nuostabiais aukso spalvos plaukais, kuriuos visada kirpdavosi trumpai, ir nepriekaištingai siūtais tamsios spalvos kostiumais, – po jais visuomet balti marškiniai ir švelnių spalvų šilkinis kaklaraištis, – ir baigiant brangiu, bet neišvaizdžios pilkos plieno spalvos automobiliu. Jei Džoja būtų buvusi tokia turtinga, kokia, kaip šnekama, buvo Sent Klerų šeima, ji tikrai važinėtų bent jau raudonu sportiniu ferariu!

Tačiau jos nepasitenkinimas *galėjo* kilti dar

tada, kai prieš kelis mėnesius vieną dieną, apsiavęs savo nepriekaištingai nublizgintais vienuolikto dydžio rankų darbo odiniais batais, įžygiavo Gideonas Sent Kleras ir padėjo išspręsti keblų juridinį jos sesers reikalą, kurį Džoja nesėkmingai bandė išnarplioti ištisas savaites.

Žinoma, tai neturėjo nieko bendro su tuo, kad, nepaisant ledinio santūrumo, tas gražuo-
lis vertas nuodėmės, tačiau Džojai susidarė įspūdis, kad jis nežiūri į ją kaip į moterį, o juk ji visai nieko sau!

Jo aukso spalvos plaukai – jai nepatiko, kad nukirpti per trumpai – buvo tankūs. Akys tamsios, ryškiai rudos spalvos, veido bruožai šiurkštūs, bet vyriškai dailūs ir, lyg to būtų negana, gamtos dar apdovanoti iškiliais skruostikauliais, jausmingomis lūpomis ir išraiškingu smakru.

Kai per antrąjį susitikimą atidžiai, nors ir nuleidusi blakstienas, jį apžiūrėjo, – susitikusi su juo pirmą kartą savo biure ji buvo pernelyg priblokšta jo, kaip teisininko, reputacijos, ir arogantiškos laikysenos, – Džoja padarė išvadą, kad, sprendžiant iš to, jog vaikšto lyg grobio tykantis žvėris, jo kūnas, kurį dangsto tais nepriekaištingai siūtais tamsiais kostiumais,

turėtų būti liaunas ir raumeningas.

Auksinės kviečių spalvos plaukai, šokoladinės akys, šiurpiai jausmingi veido bruožai, kurių mirtinai galėjo pavydėti bet kuris modelis, iš pažiūros raumeningas kūnas, – visa tai rodė, kad Gideonas Sent Kleras turėtų būti aistringas, ir netgi labai. Bet toks apibūdinimas, jei būtų jį išgirdęs, būtų neabejotinai įžeidęs visus giliai slepiamus jo jausmus.

Įžvelgusi jo užslėptą jausmingumą Džoja nusitebo, kad abiejų brolių vestuvėse jis dalyvavo vienas, be poros. Prie šio fakto pridėjusi dar ir tai, kad Gideonas nesusidomėjo ja, Džoja galų gale savo sesers pasiteiravo, ar tik nebus taip, kad Gideonas mieliau bendrauja su vyrukais. Nors sesuo puolė isteriškai juoktis ir kvatojo net penkias minutes, ji vis dėlto nusprendė, kad Stefanijos atsakymas yra *ne*.

Vadinasi, Ponui Jausmingajam Pasipūtėliui patinka moterys, tik ne ji, Džoja!

Ką gi, taip dar geriau. Nors Gideonas Sent Kleras buvo pats patraukliausias iš visų Džojos sutiktų vyrų, jis nerodė jokio susidomėjimo, o tai kurstė užimti gynybines pozicijas ir tyčia jį šokiruoti savo elgesiu. – Gal jums laringitas, o gal rytais būnate mieguistas? – linksmai paklausė aiškiai parodydama, kad jai negresia

nei viena, nei kita.

- Kaip galiu jums atsakyti, jei jūs nesustodama tarškate? - *Jo balsas atžarus, ir vis dėlto tas tylus gergždžiantis tenoras skamba seksualiai*, - pagalvojo Džoja ir mintyse atsiduso. Jis net nepajudėjo iš vietos ir toliau stovėjo prie savo automobilio. - Panele Makinli...

- Džoja.

Jo nosies šnervės niekinamai virptelėjo.

- Neprieštarausite, jei vadinsiu jus Džozefina?

- Nė kiek, jei sutiksite gauti tai, ko užsitarnavo paskutinytis, šitaip mane pavadinęs, - linksmai atšovė ji. - Grįžo su mėlyne po akimi, - pridūrė šyptelėjusi, pamačiusi, kad Gideonas klausiamai pakėlė savo šviesius antakius.

Vienas antakis taip ir liko pakeltas.

- Jums nepatinka šis vardas?

- Tikrai ne.

Šitaip nieko nebus, - liūdnai pagalvojo Gideonas. Šeštadienį, pasikalbėjęs su Lukanu, jis ilgai mąstė ir priėjo prie išvados, kad jam reiktų pasikalbėti su Džoja ir ramiai jai paaiškinti, kodėl, jo manymu, jie negalės dirbi kartu, tada draugiškai išsiskirti ir pačiam imtis laiki-nojo Sent Klerų įmonės direktoriaus pareigų.

Dėl Dievo meilės, juk ji irgi turėtų suprasti, kokie skirtingi yra jūdviejų požiūriai į... Taip, *į viską!*

Protingas ir gerai apgalvotas planas, – bent taip manė tuo metu. Bet tik tol, kol asmeniškai susidūrė su šia aštrialiežuve. Pakako pasikalbėti su ja vos kelias minutes, ir jis suprato, kad išvada buvo neteisinga. Be to, Gideonas greitai suvokė, kad bet kuris jo pasiūlymas gerai pagalvoti, prieš sutinkant dirbti kartu, tikriausiai paskatintų Džoją Makinli elgtis priešingai.

Iki šiol mokėjęs puikiai tvarkyti savo gyvenimą, Gideonas pirmą kartą nebežinojo, nei kaip elgtis, nei ką sakyti, kad pasiektų savo tikslą. Žinojo tik viena – jis tikrai išprotės, jei keturias savaites teks dirbti su šia stačiokiška mergina!

Nesvarbu, kad ji dainuoja lyg angelas...

Tai, kad po savo vestuvių Lukanas nusprendė nedirbti visą mėnesį ir leido jam skambinti tik neatidėliotinais atvejais, buvo gana keista.

Tiesą sakant, Gideonas nenustebo, – kai susipažino ir netrukus įsimylėję vedė tas moteris, abu broliai pradėjo elgtis nenuspėjamai. Jam patiko abi – ir Stefanija, ir Leksė. Bet pasi-

keitęs jo brolių elgesys kėlė... nerimą.

Džordanas, puikus aktorius, ištisą dešimtmetį turėjęs daugybę meilės nuotykių su gražuo-
lėmis aktorėmis ir supermodeliais, netikėtai
prieš du mėnesius įsimylėjo savo gydytoją ir
nuo to laiko, kai ją vedė, vis dar buvo apkvai-
šęs nuo meilės. Atsisakydavo net filmuotis
tomis dienomis, kai Stefanija dirbdavo savo
klinikoje, kurią atidarė, jiems persikėlus į Los
Andželą.

Lukanas, kol dar nebuvo sutikęs ir įsimylėjęs
Leksės, niekadęs ilgiau nei dviem dienoms
nepalikdavo įmonės, kurią pats įkūrė ir ilgai-
niui pavertė sėkmingiausia įmone su daugybe
filialų. Tiesą sakant, pasirodžius Leksei, kuri
įžengė į jo gyvenimą vos prieš dvi savaites, jo
vyresnysis brolis tiesiog *pakvaišo* - tinkames-
nio žodžio jo elgesiui apibūdinti Gideonas ne-
rado.

Tas pats žodis tiko visiems trimis broliams
Sent Klerams, kol jie sulaukė pilnametystės ir
įgijo pasirinktas profesijas: Gideonas tapo tei-
sininku, Džordanas - aktoriumi, o Lukanas -
verslininku.

Tačiau per du pastaruosius mėnesius viskas
pasikeitė ir Gideonas, kuriam patiko tvarka ir
tęstinumas, stengėsi su tuo susitaikyti....